

KINH HOÀNG ĐẠO QUẢNG HIỂN

TAM-MUỘI

QUYỂN 2

Phẩm 4: THỈNH NHƯ LAI

Khi ấy A-nậu-đạt, tự mình cùng với các quyến thuộc, cúi lạy Đức Thế Tôn, quỳ gối chấp tay bạch Đức Phật:

– Xin thỉnh Thiên Tôn, hạ cố oai thần, đi đến ao lớn Vô nhiệt, an trụ ba tháng, để chúng con đem lòng thành cúng dường Thánh Tôn, cúng dường các Bồ-tát biện quả thần thông cùng với các đệ tử lớn của Thánh Tôn; mong Đức Phật thương xót, chấp nhận sự thỉnh cầu của con.

Vì sao? Vì chúng con cúng dường là để hưởng đến Bạc Chí Chân Chánh Giác, vậy có phù hợp với nghi thức của Như Lai không? Cúi mong được nghe Đấng vắng lặng, cao tột chỉ dạy cho chúng con dùng pháp nào để cúng dường cho phù hợp; chúng con suy nghĩ rằng, được nghe lại hình tượng pháp cúng dường như vậy sẽ khiến tâm luôn an lạc. Đó có phải là cách phụng thờ Tam bảo không?

Đức Thế Tôn không nhận sự thỉnh cầu ấy.

Long vương lại thỉnh hai tháng, nhưng Đức Như Lai vẫn không nhận. Long vương lại thỉnh một tháng, nhưng Đức Thế Tôn vẫn không nhận. Long vương lại thỉnh nửa tháng, Đức Thế Tôn im lặng nhận lời.

Khi ấy Long vương cùng với quyến thuộc tùy tùng, thấy Đức Thế Tôn đã nhận lời, nên hân hoan sung sướng, liền sinh lòng lành, nhiễu quanh Phật ba vòng, nổi mây, ùn sấm chớp, mưa tuôn khắp mặt đất, bỗng nhiên, trong khoảng khắc, họ đều bay về cung điện của mình.

Khi A-nậu-đạt đến ngôi nơi chánh điện của mình, liền cho gọi năm trăm trưởng tử. Tên các trưởng tử là: Thiện Nha, Thiện Thí,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thiện Ý, Thiện Minh, Năng Diệt, Tịch Tướng, Cảm Động, Đại Oai, Cam Oai, Cam Quyền, Cam Đức, Phổ Xưng, Oai Dũng, Trì Mật, Nhẫn Lực, Hành Tướng...

Năm trăm trưởng tử như vậy thuở xưa đã trồng đạo Vô thượng chánh chân rồi. Long vương liền bảo với họ:

–Này các con! Nay ta đã thỉnh Đức Như Lai, là Bạc Vô Trước, Bình Đẳng, Chánh Giác và chúng Bồ-tát, cùng các đệ tử của Ngài, suốt trong nửa tháng. Đức Thế Tôn Chánh Giác đã đủ lòng đại Bi, thương xót, khởi lòng thương rộng lớn, chấp nhận lời thỉnh cầu của ta. Vậy các người nên một lòng, cùng nhau siêng năng, hết lòng cung kính Đức Thế Tôn, Như Lai Chí Chân; siêng năng nhớ nghĩ đến vô thường, mỗi người phải vắng lặng, khiêm nhường, cung kính, ở đây chờ đợi Đức Như Lai; cần phải xả bỏ tâm ý dâm dục và những thú vui của loài rồng; trừ bỏ tham, nộ, hại; lìa dục, sắc, thanh, hương, vị, vật trơn mịn.

Vì sao vậy? Vì Đức Thế Tôn nhờ vô dục mà được an lành, tốt đẹp, nhân từ, tao nhã, suy xét rõ ràng, tùy thuận điều phục và vắng lặng; hiển lộ đầy đủ các đức, có người hầu đi theo vây quanh, vô lượng nghi dung; tất cả đều nhờ thực hành các giới chân chánh của chư Phật mà có. Vì vậy, các người trong nửa tháng này, không được vào cung điện, phải trừ bỏ những nhớ nghĩ về dâm, nhuế, ngu si.

Lại nữa, khi Đức Như Lai tuyên giảng chánh pháp, chắc chắn có các Bồ-tát thần thông, Thích, Phạm, Thiên tử, trì thế túc tịnh ở các phương khác sẽ đồng đến dự hội.

Các người phải siêng nhớ nghĩ, tập hợp các hiền thần, nghiêm sức cho rục rờ, chớ có làm biếng, để các hội chúng, thấy xong, vui mừng nhảy nhót. Đó mới là chân chánh cúng dường Đức Như Lai.

Khi A-nậu-đạt đã ra lệnh xong liền vì Đức Như Lai, trong ao Vô nhiệt, dưới núi Tuyết sơn, hóa làm một tòa tịnh lưu ly, thật hoàn hảo, cao rộng đến bảy trăm do-tuần, rất đặc biệt và kỳ lạ, chung quanh thật đẹp; đặt tám vạn bốn ngàn các báu đủ loại, xen kẽ với những cây báu lạ, dùng các ngọc ngà châu báu để trang sức, có ánh sáng đẹp, trăm sắc tinh vi rục rờ, tỏa ra hương thơm. Ở giữa các cây, hóa làm tám vạn bốn ngàn nhà bằng bảy báu, ánh sáng các ngọc báu phản chiếu thật đẹp, không có gì sánh bằng. Đặt ở mười vạn giao lộ,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

những lá phướn thêu, những râu các ngọc trên châu đỏ đẹp lạ lùng, thòng xuống. Ở trên các điện có tòa Sư tử, gồm cả thảy tám vạn bốn ngàn tòa, tất cả đều cao rộng, trải lên trên sàng tọa những tấm dạ đủ màu, tuyệt đẹp, vô giá. Đặt ở các giao lộ, đủ các loại báu. Ở trên điện đường, có hai ngàn thể nữ loài rồng, hình sắc tuyệt đẹp, dáng vẻ đẹp vô cùng, sắc mặt rạng rỡ như hoa, miệng tỏa mùi hương thơm, tay cầm đủ các loại hoa, hương bột, hương xoa; tấu các kỹ nhạc, ca vịnh công đức của Phật, làm cho chúng hội thật vui vẻ. Ở trên hư không, hóa làm lọng báu lớn, bao trùm cả ngàn do-tuần. Châu ngọc chạm trở trong lọng báu ấy, có vô số màu sắc, treo phướn làm bằng lụa đẹp, giữa phướn lụa ấy, treo các chuông linh báu, phong cảnh điều hòa, âm nhạc du dương.

Khi Long vương dọn món ăn trăm vị, chuẩn bị đầy đủ, các việc biến hóa đã xong, ông cùng với quyến thuộc, cung kính chấp tay, hướng về Đức Phật quỳ gối; từ xa thưa Đức Thế Tôn với ý cung thỉnh, dùng bài tụng ngợi khen:

*Kho tuệ, trí lớn, tích lũy đức
Tuệ đạt, không đắm, khéo dẫn chúng
Tuệ lớn lan khắp, không chướng ngại
Sức tuệ tột đỉnh, giáng thần quang.
Hiểu tuệ, tâm hành, chỉ Đại nhân
Xem xét mười phương, loài chúng sinh
Thần Tôn tối thượng, nhận con thỉnh
Nhớ nghĩ xót thương, đến đúng thời.
Biết đủ không tham, sống giản dị
Phước nhiều, kỹ xét, Thánh Đạo Sư
Làm tốt, thật tin, biết ý chúng
Thời gian đã đến, xin hạ cố.
Đức Phật vang khắp, hạnh bằng vua
Làm bạn, không thỉnh khởi niệm khắp
Chỉ nhân, thanh tịnh, như hư không
Con chuẩn bị xong, chờ Thần Tôn.
Oai ngự mười phương, cứu giúp đời
Phật sự mười tám đều có đủ
Độ chúng đứng đầu, hạnh Từ bi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nguyện Phật cùng chúng, thời đã đến.
Sắc tốt thẳng ngay, thân tướng đẹp
Ngọc quý đủ thứ, hoa trăm màu
Tâm Phật vui vẻ, ban tuệ pháp
Bậc Thượng Đại Nhân, xin xét thời.
Tiếng Phạm thanh tịnh, như sấm sét
Loan phụng reo mừng, sư tử bước
Đây đủ diệu âm, ai cũng thích
Mọi người hy vọng được nhìn thấy.
Ba ngàn cõi Phật không đâu bằng
Không ai biết được tâm Như Lai
Thánh tôn thấy rõ hạnh chúng sinh
Việc tu, thường đúng thời mới dạy.
Biết lúc phổ độ, Phật quyền biến
Thấu rõ chúng sinh có Thánh thể
Xét kỹ hành động, bằng mắt sáng
Oai thần đầy đủ, nguyện chiếu soi.
Chúng sinh thấy đều rất khát ngưỡng
Mười lực, giữ oai thế, không mạn
Đức của Đại Nhân mạnh mẽ thế
Tánh Thánh xót thương hơn thế nữa.
Hổ thẹn, đầy đủ đức cao tột
Nền cứu vớt chúng sinh vô biên
Thầy bạn vô song, cùng cứu đời
Lòng thương giáo hóa vô số rỗng.
Ở đời, oai đức rộng, cứu tế
Biết rõ các hành nên như ý
Khai mở chỉ đường, chỉ Thiên Tôn
Thần túc nhẹ nhàng xin đến dự.*

Bấy giờ, Đức Thế Tôn biết A-nậu-đạt thỉnh nguyện, thời gian đã đến liền bảo các Tỳ-kheo, đắp y, ôm bát cùng đến phó hội.

Long vương Vô Nhiệt quỳ gối từ xa, thưa:

–Chư Tôn đã chấp nhận con cúng dường nửa tháng, vậy bây giờ xin Chư vị quang lâm.

Bấy giờ, tám vạn bốn ngàn vị Bồ-tát đều là những bậc Đại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thần thông, đức đầy, quả đủ cùng hai ngàn đệ tử cũng là bậc Thần túc cao tột theo hầu; tất cả nhiễu quanh Đức Thế Tôn, rồi ra đi.

Đức Như Lai Chí Chân từ đỉnh núi Thứu, bỗng bay lên hư không, dùng thần lực mà đi, toàn sắc thân của Phật phóng ra vô số trăm ngàn ánh sáng, chiếu khắp tam thiên đại thiên cảnh giới, chỗ nào cũng rực sáng.

Các trời của cõi Dục và cõi Sắc, đều thấy Đức Thế Tôn, phát ra vô số ánh sáng, bay lên hư không; nên tự bảo nhau:

–Đức Thần tôn đi đến chỗ vua Vô Nhiệt, sắp đem pháp giáo hóa, diễn nói nghĩa sâu xa rất ráo. Vì vậy nên mới có đại chúng vây quanh.

Ngay trong nửa tháng ấy, nhiều chúng của các trời, số đến trăm ngàn, được thấy Đức Thế Tôn và được nghe thuyết pháp. Họ lại được xem thấy, sự cảm biến trang nghiêm, do vua Vô Nhiệt tạo ra, nên khiến Đức Thế Tôn mới đi đến nơi đó.

Khi ấy, các Thiên tử ai cũng khởi ý nghĩ cúng dường Đức Như Lai; hoặc muốn rải hoa, hoặc làm mưa danh hương, hoặc tấu nhạc trời để ca ngợi công đức của Phật, hoặc treo đủ các loại cờ, phướn, lọng, hoặc kết dải lụa năm màu đi theo Đức Như Lai. Thân Đức Thế Tôn chiếu sáng rực rỡ, hơn cả ánh sáng của mặt trời, mặt trăng, tinh tú và cả ánh sáng của các trời; oai thần của Đức Thánh Phật, chiếu sáng vô lượng; căn, định đều vắng lặng, đáng đi an ổn phúc lành; Thích, Phạm, Tứ Thiên, biến hiện các thứ oai lực, phụng kính, hầu hạ, theo sau Đức Như Lai.

Bấy giờ, Thánh Tôn đến dưới Tuyết sơn, đứng ở phía bên phải, bảo Hiền giả Đại Mục-kiền-liên:

–Ông hãy đến cung điện, là chỗ ở của vua Vô Nhiệt và bảo rằng: “Đức Như Lai đã đến, đúng lúc, mời Đức Thế Tôn vào.”

Hiền giả Đại Mục-kiền-liên vâng theo Thánh chỉ, bay ngay vào ao lớn Vô nhiệt, hiện nơi hư không, cách mặt đất bảy trượng, hóa thân giống như vua Kim sí điểu, đứng trên cung điện Long vương A-nậu-đạt, bảo với Long vương:

–Đức Như Lai đã đến.

Các Long chúng và các thể nữ... không ai mà không ngạc nhiên kinh hoàng, hoảng sợ; lông trong người dựng đứng, chạy trốn bốn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hương, cùng bảo nhau rằng:

–Ao này từ xưa không có chim Kim sí điều, vậy chim này từ đâu đến?

Khi ấy, A-nậu-đạt bảo các người trong cung, thái tử, quyền thuộc và an ủi họ:

–Các người hãy an tâm, đừng hoảng, đừng sợ! Đó là Hiền giả Đại Mục-kiền-liên, vâng lời Đức Như Lai, nên hiện thân biến ấy. Hiền giả Mục-kiền-liên đến đó bảo xong, trở về chỗ Đức Thế Tôn.

Lúc này, A-nậu-đạt liền cùng với các người con, thần dân, phu nhân, thể nữ, toàn thể người lớn nhỏ trong cung, cùng vây quanh, họ đều dâng hoa đẹp, hương bột thơm và các thứ hương thoa; cờ phướn, lọng, ca xướng, các thứ âm nhạc, hòa điệu nhịp nhàng, cùng đến nghinh rước Đức Chánh Giác.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn cùng với các Bồ-tát, các đệ tử, các trời, rồng, các tôn thần vây quanh, đi đến cung điện Vô nhiệt, nơi đặt sẵn các tòa cao rộng. Đức Như Lai đến rồi ngồi vào tòa Sư tử cao rộng ấy. Tiếp theo là các Bồ-tát, sau đó là các chúng đệ tử đều ngồi vào chỗ của mình.

Long vương xem thấy Đức Thế Tôn và các Bồ-tát, chúng hội đệ tử đã an tọa xong, trong lòng hứng khởi vui sướng vô cùng, liền cùng mọi người trong cung, tự tay bưng dọn đầy đủ những món ngon bổ hơn thế gian, mời dâng trăm thứ ngon lạ có hương vị trời; hết lòng cúng dường Phật, đệ tử và các chúng hội, để mong mọi người đều no đủ.

Khi Đức Thế Tôn, Bồ-tát và các đệ tử đã ăn uống xong, lau tay, rửa bát, cũng đã hoàn tất; lúc ấy A-nậu-đạt mới thưa với Đức Như Lai, xin Đức Như Lai thuyết pháp.

Bấy giờ là sau giờ ngọ, Đức Thế Tôn ra khỏi thiền định, ngồi ngay thẳng để nói pháp. Chúng hội đến dự ngót cả ngàn do-tuần, từ khắp nơi đến, đứng đầy cả hư không, không có kẻ hở, trời, rồng, quỷ thần và người chẳng phải người, vây quanh Đức Chí Chân Chánh Giác. Mọi người trong hội thấy đều vui mừng.

M